

[Statsministeren.]

skellige Bemærkninger om de finansielle Forhold, og det ærede Medlem indledede med en længere Omtale af Finansministeren, idet han gik ud fra nogle Rygter, han har læst i Bladene. Jeg tror nu ikke, det er formaalstjenligt at give sig til at drøfte politiske Mænds, selv om det er Modstanderes, Forhold paa Basis af Bladrygter. Hvis Afgang skulde være forestaaende, saaledes som det ærede Medlem altsaa formodede, er der jo ikke Tvivl om, at Finansministeren med Hæder kan gaa fra Stillingen som en Mand, der har passet til sit Embede og holdt Orden og sund Økonomi i det danske Samfund. Men der foreligger mig bekendt intet andet end Rygter, og jeg synes, det er temmelig ørkesløst her at give sig til at diskutere alene paa Grundlag af Rygter.

Det ærede Medlem gav sig saa i sin Levnedsskildring, om jeg saa maa sige, af den højtærede Finansminister til at tale om, at nu stod han efter al sin Virksomhed, som var Udtryk for sund Økonomi o. s. v., som den store Laaner. Jeg har nok længe fornemmet, at det var Maalet for adskillige Bestræbelser at naa til den Dag, da man kunde fortælle, at nu har denne Finansminister ogsaa maattet laane, nu er han blevet en stor Laaner. Men jeg beder dog det ærede Medlem Hr. Krag erindre, at Finansministeren er en fuldkommen Sinke ved Siden af Venstres Finansminister. Han overgaas langt af sin Forgænger, og Venstre har da for øvrigt bravt hjulpet til med at skabe Nødvendighed for de Laan og øvrige økonomiske Foranstaltninger, som nu har været nødvendige i den allersene-ste Tid.

Dernæst talte det ærede Medlem om, hvad der nu i Fremtiden kunde anvendes, og hvad man burde sige, og hvad man ikke burde sige. Han foreholdt mig, at det var uklogt at sige, at man ikke vil Nedskæringsvejen. Jeg maa fastholde, at jeg mener, at saa længe Forholdene ikke er anderledes, end de er, ser jeg ikke, at det er en Vej, som er farbar. Det ærede Medlem sagde for sin Del, at til Dækning af Underskud kan Skatter ikke anvendes. Jeg kunde vende mig til det ærede Medlem og sige: Mon det er klogt af det ærede Medlem at udelukke Skatter som Dækningsmulighed i Fremtiden? Jeg tror, hver maa give Udtryk for sin Oplattelse og sine Ønsker efter Behag, og jeg har ikke noget som helst Behag i Tanken om at se en i Forvejen kummerlig Lønning nedskaaret. Derfor siger jeg ærligt, at jeg til det sidste vil bestrebe mig for at afværge noget saa-

dant. Det ærede Medlem kan ikke lide, at de rige bliver beskattet, og saa siger han ærligt: jeg vil søge at afværge Skatter. Det er der ikke noget at sige til. Det er to forskellige Opfattelser, men vi kan vist ikke paa Forhaand udelukke nogen af dem, hvis Tidsudviklingen ikke kommer ind i andre Spor end dem, den har været i hidtil.

Det ærede Medlem Hr. Krag talte fremdeles om Valgene og hvad der havde foreligget dør og sagde, at Statsministeren pegede den Gang paa den brede Vej, paa Understøttelser og alt saadan noget. Jeg ved ikke af, at noget saadant er Tilfældet. Jeg er tidligere blevet bebrejdet her i Rigsdagen, at jeg allerede den 4. Oktober — det var dog ca. halvanden Maaned før Valgene — sagde, da Rigsdagen aabnedes, at fortsat Udbetaling af Krisehjælp neppe vilde være mulig. Jeg har ikke peget paa den brede Understøttelsesvej. Tværtimod, jeg har, da den Tid var inde, da saadant maatte siges, sagt, at det neppe var en Vej, vi fortsat kunde fare. Derfor er Bestræbelserne i denne Omgang netop gaaet ud paa at finde andre Veje, frem til de andre Veje, som man ganske vist fra anden Side hævder er aldeles ufarbare, for at naa til bedre Tilstande.

Jeg forstod, at det ærede Medlem Hr. Krag ogsaa gerne vilde være med i Kritikken over, at der f. Eks. med Hensyn til Krisepolitik kunde siges at være sket en Ændring. Jeg maa sige, at jeg har gentagne Gange i disse Kriseaar erkendt, at der ikke for mig og for mine Meningsfæller ved Krisens Begyndelse kunde være et aldeles afgørende fast Standpunkt overfor alt muligt, som vi derefter levede paa uden Hensyn til, hvad der skete i Verden. Jeg har intet imod og bebrejder aldrig andre, at de under Hensyn til de skiftende Forhold, som vi har oplevet dem i 2—3 Aar, har maattet ændre Standpunkter, saaledes som Venstre i høj Grad har gjort det, ikke mindst i denne Vinter, hvad jeg i høj Grad paaskønner. Jeg bebrejder dem ingenlunde, at de gør noget saadant, som er nødvendig-gjort af Situationens Udvikling, men jeg hævder ogsaa for mig Retten til efter Omstændighederne at gøre de Skridt, som hver Situation nødvendiggør. Og der har jo været tilstrækkelig mange Omvæltninger og ændrede Situationer i Verdensudviklingen i de sidste Aar til at vise, at det ikke er ud fra en stiv dogmatisk Politik, man maa handle i disse Tider, men tværtimod ud fra en praktisk Opfattelse af Midlerne til det Maal at søge de flest mulige befriet for den størst mulige Del af de Lidelser, Krisen